

Herečka

Martina Sikorová

Je tváří Východočeského divadla v Pardubicích. Několikrát za sebou dokonce získala titul nejoblíbenější herečka. Martina Sikorová se do každé role vrhá s nadšením, mladistvou energií, ale hlavně s notnou dávkou skromnosti a pokory.

VIZITKA

- Narodila se 31. března 1983 v Třinci.
- Dětství prožila v Jablunkově.
- Na Pražské konzervatoři vystudovala hudebně-dramatický obor.
- Třináctým rokem je členkou Východočeského divadla v Pardubicích.
- Je svobodná a bezdětná.

Odmalička jsem chtěla zpívat, ale odborníci mně při konzultaci nedoporučili studium na konzervatoři. Zhroutil se mi svět a uvažovala jsem, co bych mohla dělat. Maminka mi řekla, že by mě mohlo bavit herectví. Myslela jsem si, že se zbláznila. Ale možná, že mě znala lépe než já sama sebe,“ směje se Martina Sikorová s tím, že mamčiná idea jí připadala velmi naivní. „Copak si myslíš, že si jen tak vymyslím herectví a oni mě na něj vezmou?“ hádala se s ní. Nicméně se jí na té myšlence začalo něco líbit, přihlásila se

do dramataku a měla štěstí, že se jí dostalo unikátního vedení. „Dodnes vzpomínám na paní učitelku Marcelu Kovaříkovou. Učila nás objevovat sama sebe, svou vlastní pravdu, což vidím až s odstupem let.“ „Dobrý základ“ přesvědčil už porotu u přijímacích zkoušek, na první pokus ji přijali na Pražskou konzervatoř. „I k tomu mám úsměvnou vzpomínku. Jsem holka z hor, holka z Moravy, a tak mě ani nenapadlo vzhlížet k Praze. Jenomže v Ostravě ani v Brně v tom roce neotevírali ročník. Bylo mi líto zahodit intenzivní přípravu. Opět zapracovala mamka: „No, počkej, připravuješ se,

tak to zkusíš v té Praze, ne?!“ „Mami, a co bych asi dělala u přijímaček v Praze?“ tūkala jsem si na čelo. Nakonec jsem to zkusila a ono to vyšlo,“ směje se. Po absolutoriu získala angažmá ve Východočeském divadle v Pardubicích, kterému je věrná už třináct let. Když Martinu vidíte na jevišti, připadá vám, že se pro něj narodila. Není proto divu, že se vypracovala na nejoblíbenější herečku. Tento titul se vyhlašuje každý rok a diváci i kolegové mají možnost dát svůj hlas. Na své práci má ráda pestrost a možnost prožít to, na co by v reálném životě zatím možná neměla odvahu.

„Stále se snažím obježovat motivaci, aby mě to bavilo a bylo to pro mě něčím nové,“ říká. Ví, o čem mluví. V prosinci mívá i 26 představení. Za ideální považuje plus minus patnáct.

Priznává, že aby měla dostatek energie, potřebuje hodně spánku. A to i během dne. „Vstávám v sedm ráno, od devíti do jedné zkoušíme. Po obědě mívám čas pro sebe. Někdy chodím na hodinu zpěvu, někdy zpívám sama, někdy zpěv učím. Ráda spím a často po náročné zkoušce alespoň na dvacet minut usnu. Osvěží mě to. Potřebuji si dobít baterky, uvařit večeri a jít do divadla odpočítat,“ říká. Pokud večer hrají činoherní představení, stačí jí přijít o hodinu dříve, aby se stihla nalíčit, obléknout a zkoncentrovat. Když je ale na programu muzikál, musí z domu vyjít v daleko větším předstihu. „Večerním zkouškám před muzikálovým představením se říká korepetice, zpíváme a tančíme na nich zpravidla všechna hudební čísla z dané hry. Zvukaři nastaví vše tak, aby herci i diváci všechno hezky slyšeli.“ Představení končí kolem desáté večer a ideálně v jedenáct hodin se Martina snaží být v posteli. V divadelním klubu moc nevyседává.

Kolik času strávila v herecké šatně, by těžko spočítala. Je to takový její druhý domov. „Líbí se mi, že v šatně máme ještě skříňky, v kterých je starý duch divadelních šaten, mám ráda tu atmosféru. Jen bychom mohli mít více úložného prostoru, protože si sem každý natahá spoustu krámů,“ směje se.

Všude samé talismany, fotky a také zlomvazky, tedy dárky, které si vzájemně dávají před premiérou, aby se představení podařilo.

Režisér má vždycky pravdu

Nejraději vystupuje v muzikálech, kde může propojit herectví, tanec i zpěv. Stále vzpomíná na známý Kabaret či Chicago. Dnes Martinu můžeme vidět například ve hrách Kráska a zvíře, Mezi nebem a zemí, Limonádový Joe nebo třeba v muzikálu Jeptišky. Každou novou hru soubor zkouší zhruba dva měsíce.

Martina patří k herečkám, kterým vyhovuje režisér s jasnou představou. „Do role pronikám skrze vidění režiséra. Potřebuji jeho pomoc. Pak přijdou nějaké moje světlé momenty, které roli ožíví. Pan režisér Petr Novotný mi jednou řekl: Sikorová, ty když nepřemýšlíš, tak jsi nejlepší. Zkrátka vnímám to jako jakési osvícení, které mnou projde. Tehdy mě napadnou věci, na které nejsem schopná přijít hlavou. To nevymyslíte, to se prostě stane. Ale práce před tímto momentem je velmi důležitá.“

Naštěstí nikdy nezažila noční můru všech herců, že by nestihla představení. Noční můry jí ale tu a tam budí ze spaní. „Zdá se mi, že mám vyjít na jeviště, ale nejsem ještě nalíčená, oblečená a nemám paruku,“ směje se Martina. Když zkouší těžkou roli, tu a tam ji odříkává ve spánku. A tak se budí vlastními replikami. Na jevišti občas zažívá perné chvílky. To když v sobě dusí smích. Jako při komedii Brouk

v hlavě, kde hrála manželský pár s asi dvoumetrovým kolegou Radkem Žákem. „Měla jsem být dominantní a našťavaná. On se mě měl bát a při tom se pomalinku z té své výšky sesouvat a hrbit, až byl skoro na kolennou a díval se mi do obličeje zespodu. Najednou ho napadlo podívat se mi do nosu a cosí z něj vytáhnout. Totálně mě tím odboural a zadržovala jsem záchvaty smíchu. „S takovými kolegy vám prostě musí být fajn,“ říká Martina a přemýšlí o své budoucnosti. „Až objevím to, co je mým posláním, začnu se tomu věnovat. Do té doby budu vděčná, že mám tak krásnou práci,“ dodává. ■